

90 χρόνια από την εκδημία του π. Ευσεβίου Ματθοπούλου

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Σαν ἓνα ποτάμι πού κυλάει ἀπαλά κι ἀθόρυβα καί ποτίζει καί ζωογονεῖ στήν πορεία του, ἔτσι κύλησε ἡ ζωή τοῦ φλογεροῦ ἐργάτη τοῦ Θεοῦ, ιερομονάχου Εὐσεβίου Ματθοπούλου, ταπεινά καί ταυτόχρονα δυναμικά.

Ἡ ζωή του ἄρχισε στά Τρεσταινά (σήμερα Μελισσόπετρα) τῆς Γορτυνίας τό 1849. Ἡ οἰκογένειά του, παραδοσιακά εὐσεβής, τοῦ χάρισε τά πρῶτα ἅγια ἐφόδια. Δέν εἶναι τυχαῖο τό ὅτι κατ' ἐξαίρεση γίνεται δεκτός στήν Ἱερά Μονή Μεγάλου Σπηλαίου 14 μόλις ἐτῶν. Στά δεκαεπτὰ του κείρεται μοναχός, 21 χειροτονεῖται διάκονος, 27 ἐτῶν πρεσβύτερος καί 29 ὀρίζεται ἐφημέριος καί πνευματικός.

Ἡ πατρίδα μας, στίς πόλεις καί στά χωριά της, ἔχει στερηθεῖ ἀκόμα καί τήν ἀπλή χριστιανική διδασκαλία στά χρόνια ἐκεῖνα.

Ὁ ἐμπνευσμένος καί πνευματοκίνητος ἱεραπόστολος ξεκινάει ἓναν ἀγῶνα ἐπανευαγγελισμοῦ τοῦ πονεμένου καί δοκιμασμένου, βαθιά ὅμως πιστοῦ, λαοῦ μας.

Εἴκοσι πέντε ὁλόκληρα χρόνια ὀργώνει πόλεις καί χωριά μέ ἐπίσημο ἔγγραφο τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καί φτάνει νά

έπισκεφθεῖ τήν Κρήτη, τή Σμύρνη, τήν Κωνσταντινούπολη. Φορτωμένος μ' ἓνα ἀσθενικό σῶμα σ' ὅλη του τή ζωή, ἀλλά καί μέ φλογισμένη ἀπό τή χάρη τοῦ Θεοῦ ψυχή.

Ὅλη του ἡ ζωή κρυμμένη «έν τῷ Χριστῷ», περνάει μέ κόπο καί μόχθο, ἀλλά καί μέ καρπούς πνευματικούς, πού ὅλους τούς ἀποδίδει ταπεινά καί μέ ἐπίγνωση στόν δωρεοδότη Θεό. Δοκιμάζει ἄδικη ἐξορία· κι ἐκεῖ βαθαίνει στό μυστήριο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, στά χέρια τοῦ Ὁποίου ἐγκαταλείπει τά πάντα.

Στή θεόσδοτη ἀποστολή του δέν μένει μόνος. Τό 1907 καταρτίζει κοινοβιακή ἀδελφότητα θεολόγων, στά πρότυπα τῶν ἀρχαίων χριστιανικῶν κοινοβίων, γιά ἐπέκταση τοῦ ἱεροῦ ἔργου του ἀλλά πρωτίστως γιά τή μοναχική καλλιέργεια τῶν μελῶν της.

Ἀθόρυβα καί ταπεινά διακονοῦν μέ τήν πνευματική καθοδήγηση τοῦ γέροντά τους τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ οἱ συνεχιστές τοῦ ἔργου του ὡς καί σήμερα. Χριστοκεντρικά πάντα καί στοιχώντας στήν παράδοση τῶν μεγάλων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τομή στή ζωή τοῦ λαοῦ ἀποτελεῖ ἡ συμβολή τοῦ γέροντα στή συχνή θεία Κοινωνία κατά τήν παράδοση τῶν Κολλυβάδων Πατέρων.

Ἀφήνοντας πίσω του ἓναν τόσο παραδοσιακό ὅσο καί πρωτοπόρο δρόμο διακονίας, ἡσυχᾶ καί ταπεινά, πετάει κοντά στόν Κύριο, πού τόσο φλογερά ἀγάπησε, τήν 29η Ἰουνίου 1929.

«Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ» – κατά τόν ἅγιο Νεκτάριο Πενταπόλεως – π. Εὐσέβιος Ματθόπουλος.

Στά 90 χρόνια ἀπό τήν ἐκδημία του, ἄς τόν ἀκούσουμε μέσα ἀπό μικρά ἀποσπάσματα – ἱερές ἀναβάσεις τῆς ὁσίας ζωῆς καί βιοτῆς του. Οἱ ἀγνοοί μελετητές τοῦ ἔργου του μποροῦν νά ἐκτιμήσουν τί ἀξιώθηκε νά προσφέρει στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἴδιος καθώς καί οἱ συνεχιστές του.

Ἀπό τά λόγια του:

«Φέρε νά γίνωμεν ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, καί ὅλα τά ζητήματά μας τά ἀναλαμβάνει ὁ Θεός».

«Νά μήν προσκρούσωμεν εἰς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ».

«Όταν ρίξει κανείς πέτρες εἰς ἄγριον σκύλον, αὐτός δαγκώνει τίς πέτρες. Ἔτσι καί ὁ ὠργισμένος, τά βάζει μέ τόν ἄνθρωπον πού τοῦ πταίει καί ὄχι μέ τόν πονηρόν, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ αἷτιος πάσης ἀναταραχῆς καί διαφωνίας. Μέ ἐκεῖνον πρέπει νά τά βάζωμεν καί ὄχι μέ τούς συνανθρώπους μας».

Ἀπό τίς ἐπιστολές του:

«Δέν ἐπεθύμουν ὅμως νά ἀνησυχῆτε καί νά ἐπιβαρύνεσθε περί ἐμοῦ, καθόσον χάριτι τῆς ὑπερευλογημένης Θεοτόκου, ἥτις προστατεύει πάντας τούς χριστιανούς καθώς καί ἐμέ τόν ἀχρεῖον αὐτῆς δοῦλον καί ἐν τῷ οἴκῳ τῆς ὁποίας εὐρίσκομαι, δέν στεροῦμαι τινός τῶν ἀναγκαίων εἰς τό φθαρτόν μου σῶμα».

«Καθόσον ἀφορᾷ τούς πειρασμούς καί τάς θλίψεις αἵτινες πάντοτε παρουσιάζονται, πολλάκις εἶπομεν ὅτι τά τοιαῦτα εἶναι πρός μεγάλην μας ψυχικήν ὠφέλειαν, καί διὰ τοῦτο ἐπιτρέπει ταῦτα ὁ Θεός. Πᾶν ὅ,τι παρουσιάζεται νά τό θεωροῦμεν εὐεργεσίαν Θεοῦ, καί νά εὐχαριστῶμεν διὰ τοῦτο τόν Θεόν, καί νά ζητῶμεν τήν βοήθειάν του ἵνα μᾶς παρηγορῇ καί μᾶς ἐνισχύῃ, καί τότε ὁ Κύριος ὡς ἀγαθός ὅπου εἶναι, θά μετατρέπῃ τήν ἐκ τῆς θλίψεως λύπην εἰς χαράν. Ὁ ἄνθρωπος μόνο τήν ἁμαρτίαν πρέπει νά φοβῆται, πάντα δέ τά ἄλλα πρέπει νά τά θεωρῇ τίποτε, ὅλα εἶναι παρερχόμενα καί ταχέως ἐκλείπουν.

Ἡ χάρις καί τό ἔλεος τοῦ Κυρίου νά εἶναι μετά σοῦ καί ὅλων τῶν λοιπῶν».

«Οὕτως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, νά ἐργάζεσθε, καί ὁ Κύριος θά εἶνε μαζί σας, καί ὅταν σὺν Θεῷ ἀνταμώσωμεν, θά ἔχητε, ἐργαζόμενοι ἐν ὁμοφροσύνῃ καί ἀγάπῃ, μεγάλην πρόοδον πνευματικήν, καί θά εὐχαριστηθῇ τότε καί ἡ ἁμαρτωλή ψυχὴ μου.

Ἀκούσατέ μου, ἀδελφοί, καί δέν θά μετανοήσητε ποτέ. Ἄς ζητῶμεν τόν Θεόν πάντοτε καί δέν εἶνε μακράν ἡμῶν, ἐντός ἐνός ἐκάστου ἡμῶν ἐστι καί θά μᾶς δώσῃ ὡς εὐσπλαχνος Πατήρ τήν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν μας.

Ἀσπάζομαι... πάντας τούς ἀδελφούς, ἰδιαιτέρως καθ' ἓνα κατ' ὄνομα, καί παρακαλῶ νά ἀναγνώσητε τήν παροῦσαν μου ἐπιστολήν εἰς τούς ἀδελφούς, διὰ νά μέ συγχωρήσωσιν ὅπου δέν

δύναμαι νά ἀνταποκριθῶ εἰς τάς ἀγαθὰς ψυχὰς των' ἅς εὐχωνται ἵνα μοι δώσῃ ὁ Κύριος δύναμιν νά ἀνταμωθῶμεν κατόπιν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ἐν Κυρίῳ καί σᾶς εὐχομαι τήν χάριν καί τό ἔλεος καί τήν εἰρήνην τοῦ Κυρίου.

Ὁ ἐλάχιστος ἀδελφός Εὐσέβιος».

Ἀπό τίς προσευχές του:

Ἰησοῦν Χριστόν κατέχοντες, τά πάντα κατέχομεν.

Ἰησοῦ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, τέλειον καί πάντερπον ἀγαθόν, Ὅστις καθιστᾶς μακαρίαν καί πανευδαίμονα τήν ἀγαπῶσάν σε ψυχήν, ποίησον καί ἡμᾶς τοιούτους, ὥστε νά σέ ἀγαπήσωμεν τελείαν ἀγάπην, καί νά συναφθῶμεν μετά σοῦ δεσμῷ ἀδιαρρήκτῳ. Σέ καθικετεύομεν, Ἰησοῦ πολυεύσπλαχνε καί πολυέλεε, χάρισαι καί ἡμῖν τήν χάριν ταύτην, ἵνα χαίρωμεν καί εὐφραινώμεθα ἐν τῇ κατανοήσει καί θεωρίᾳ τῶν ἀρετῶν σου καί τῆς δόξης σου. Ἰησοῦ, ἀγαθέ καί ποθητέ, γινώσκομεν, ὅτι σέ μόνον ἔχοντες, κατέχομεν πάντα, καί ὅτι ἡ μακαριότης ἡμῶν ἐν σοί μόνῳ ὑπάρχει. Ἀλλ' ὅτι ἀφ' ἐαυτῶν δέν δυνάμεθα νά θεωρήσωμεν τήν δόξαν σου οὐδέ νά προσκολληθῶμεν ἐν τῇ ἀγάπῃ σου, διά τοῦτο σέ καθικετεύομεν ἐξ ὅλης ἡμῶν τῆς ψυχῆς καί τῆς καρδίας, ἵνα καθαρίσῃς ἡμᾶς ἐκ τῶν πολλῶν καί ποικίλων ἀνομιῶν καί παθῶν καί ἐμφανίσῃς ἡμῖν τήν δόξαν σου τήν τερπνήν καί ἐρατεινήν, ὅπως αἰχμαλωτισθῇ ὀπίσω σου ἡ καρδιά ἡμῶν καί ἡ διάνοια, καί ὅπως ἐντρυφῶμεν ἐν σοί, τῷ μόνῳ καί ἄκρῳ ἀγαθῷ, πάσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν, ὑμνοῦντες καί εὐλογοῦντες τήν δόξαν σου εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Βοηθήματα:

Σεραφεῖμ Παπακώστα, Εὐσέβιος Ματθόπουλος (Βιογραφία), ἐκδ. «Ἡ ΖΩΗ», 1980.

Παραλειπόμενα, ἐκδ. «Τῆνος», 1985.

Ὅλος ἱερωμένος Θεῷ, ἐκδ. «Ὁ Σωτήρ», 2007.

Ἀφιέρωμα περιοδικοῦ «Ἡ Δράσις μας» τεῦχος 369, Ἰούνιος 1999.

[ἀπό το περιοδικό «Ἡ Δράση μας»](#)

Τεῦχος 570, ΙΟΥΝΙΟΣ-ΙΟΥΛΙΟΣ 2019

Εκ του ιστοτόπου της Χριστιανικής Φοιτητικής Δράσης xhd.gr